

SEEMANŮV DENÍK V.

PRVNÍ OFICIÁLNĚ ČERNOBÍLÝ ZPRAVODAJ FESTIVALU THEATRUM KUKS

27. SRPNA 2017 | LÁSKA MEZI CTNOSTMI A NEŘESTMI

MEMENTO MORI

PLEŠATCOVO REQUIEM | VOJTĚCH VÁVRA

Memento mori. Pamatuj na smrt.

Pamatuj – i festivaly končívají.

Vážený a milý, blahoslavený čtenáři,

dnešní úvodní slovo je veskrze melancholické. Pokusím se jej tedy zbytečně nenatahovat a onu melancholii podat v jediné koňské dávce. Je to jako chronický zánět, neodvratná senná rýma, genetická porucha všech festivalů – nakonec totiž vždy skončí. S autoritativní sebejistotou bere si Morana ty nejlepší z nich a nám nezbývá, než se pokřižovat, sehnout hlavu k Mekce, zameditovat si či – nic neříkat (uvádím pro bratry nihilisty). Zatnout zuby, zamáčknot slzu a s krosnou na zádech vrátit se do proudu jednotvárné unisono Všednosti.

Nutno poznamenat – díky bohu za trochu té Všednosti. Trvat THEATRUM o něco déle, dost možná bychom se v redakci všichni beze zbytku proměnili v Klekánice. Kruhy pod očima vrásní nám tváře, prázdný výraz straší panny, kostnatá těla krájejí vzduch kukský a unavené

bláboly ztrápených mozků našich kazí místní mládež. Ale přesto – THEATRUM KUKS chýlí se ke konci své cesty. A dovolím si směle pochybovati, že kterákoliv z mastí Severínových, byť přes řífu oblitých, zvedne zítra tento festival z már. Měj však na paměti – THEATRUM KUKS nemizí. Opět povstane. A slavnější než kdy dřív. Nebude to trvat tři dny, nejspíše to potrvá déle... ale věz, že nejpozději za rok spatříš na cestě k hospitálu tré Marií k hrobu THEATRA jíti. A pak? Však uvidíš!

Nicméně buď trpěliv a setrvej ještě pozorný! Dnes čeká Tě množství skvělé slávy a festival na vrcholu svých sil, nezanevři tedy na něj a prožívej jej zplna hrdla. Vychutnej, zapij vínem a napojen očekávej poslední dílek Seemanova díla, poslední číslo tohoto plátku, totiž VI., slovy šesté. To naleznesh už jen v podobě etherické na webu THEATRA KUKS, nikoliv dříve však než o pondělní půlnoci, nejpozději o klekání. Číslo to dopisujeme s veškerou vervou a láskou, nezapomeň, prosím, na něj. Nezapomeň ani na nás, na čas, který jsi zde zanechal a který ulpěl na zdech hospitálu – a nezapomeň se napřesrok vrátit!

Tvůj dnes již odejitý a dojatý,
V. V.

PROGRAM DĚNÍ DNE TOHOTO PŘEDESTÍRAJÍCÍ A VŠELIKÉ JINÉ INFORMACE DOPLŇUJÍCÍ ANEB DO KAPSY PRŮVODCE NÁVŠTĚVNÍKŮV PO ZJEVECH NA BAROKNÍM FESTIVALU ROZTODIVNÝCH

LÁKADLO | RACHEL DUCHKOVÁ

Festivalu dne posledního, neděle té slovutné 27. srpna léta páně 2017, dočkati se divák milený může opět dvě dílen pro robata míněných, jedné, kde v umění výtvarném možno robata vzdělávati počínati se bude o půltřetí, druhé pak kde s múzami hudebními je setkati záhodno jest o jedenácté dopolední.

Koncert první pak taktéž v hodině jedenácté odehrávati se bude v muzeu Rentzově, kde *Barokní loutnu mezi Prahou a Vídní* od Milana Černého bude možno ušima mlsati. Druhý pak vinohrad kukský ke zrodu přivede půl hodinu po poledni, kdy *Due di Kuckus* árii Dvořan a Poustevník zde oživí.

Poslední z přednášek moudrých neb Barokování vol. 3
dítí se bude opět v bibliotéce pod obloukem mostu
kukského, o druhé hodině k tématu *Loutny české*.

Načež naváže velmi zpříma soubor Geisslers
Hofcomoedianten, kterýž dílo Adama Michny
z Otradovic jal se oprášiti a po způsobu svém
inscenovati. Tento kus dítí se bude o půl čtvrté v krčmě
U Zlatého slunce, pročež vstup divákům mladším léta
patnáctého není jest možno návštěvu doporučiti!
Podobu *Loutny české* tradičnější vyslechnouti dáti se
bude pak v hodinu půlšestou v Kostele Nejsvětější
Trojice, kde takto vystoupiti chystá se slovutný
Ensamble Inégal.

Vše zakončí dílo vrcholné z dílny pánů a dam
z Geissleru, kteříž svůj Opus Andreini č. 1 čili *Dvě
komedie v komedii* uvedou, a to v hodině dvacáté v obce
Heřmanic sýpce bývalé. Divadlo na divadle takovéto
uzavře a naplní dny ty bohulibé, v nichž festival naplnil
louky a síně panství Kuksu a již pouze rej hodů
nestřídmých či cesta k domovskému spočinutí
návštěvníku váženému zbývati bude.

NALEZEN, NAPOJEN, SPOKOJEN

DIVADELNÍ KUKÁTKO | VOJTĚCH VÁVRA

Znáte ty nehezké večery? Únava, stres, nervozita, frustrace z takové té malé festivalové samoty, zpráva o zhoršeném zdravotním stavu zvířete, s nímž jste strávili dětství... nehezké večery, které by si mocnosti nebeské, karma nebo svobodná vůle měly odpustit.

A takový večer se mi – bez odpuštění – stal. Předevčirem. Omlouvám se tímto váženému čtenáři za zpoždění, které tato reflexe nabrala, nicméně věz – dříve to nešlo.

Z povinnosti, ale opravdu zkroušený, zkoušený a především sebestředně melancholický, vydal jsem se s hvězdným nebem nade mnou, mravním neklidem ve mně a s hlavou v dlaních na více jak devítihodinovou „performanci“ studentů režie **KALD DAMU**. Úvozovky jsem přidal zcela záměrně. Pokusím se v následujícím textu objasnit, proč by bylo lépe *Drobtý nebeského chleba* nenazývat „performancí“. Ještě lépe – nenazývat ji možná nijak, není to snad ani potřeba. A také, jak to s tou mou blbou náladou dobře dopadlo.

Vstup po jednom do sklepení Rentzova muzea (na dnešní noc se proměnilo v měšťanskou světnici let minulých), působivý vstupní rituál – umývání nohou, chléb a sůl, představení mikrokosmu dnešní noci, nastolení pravidel... to už zavání imerzivním divadlem, to už onou úvodní, hutnou, poměrně striktní atmosférou něčeho unikátního připomíná projekt *Pomezí* a podobné divadelní zázraky posledních několika málo let. Devítihodinová epopej o uzavřené izolované společnosti během morové epidemie? Intenzivní kolektivní meditace, duchovní cesta? Thriller v barokním slohu?

Intimní úvodní scéna byla však překvapivě jedním z mála výsostně divadelních obrazů. Těch se během devíti hodin trvání ještě několik objevilo, ale staly se spíše tvářenkou čehosi, co bylo kdesi uvnitř něčím trochu jiným. V první řadě (ani v té druhé) neobjevily se rysy jakékoliv podstatnější dramatickosti. Drama realizovalo se spíše v dílčích napětích jinak zcela civilní konverzace s našimi průvodci, odehrávalo se možná tak na papíře „kroniky“ (do níž mohli návštěvníci barokního *soirée* vpisovat své pocity či prostě jen popisovat průběh večera), ale v komunikaci mezilidské bylo citelné jen jakési napětí nebo očekávání „zázraku, který přijde se svítáním“. To, co se ve stylizované kuchyni odehrálo, bylo spíše jakýmsi komorním barokním trenažérem pro

deset lidí, několik průvodců a violoncello. Oblékl-li se některý z průvodců zpočátku do konkrétní role, brzy ji odložil na věšák, a to i přesto, že si ponechal večerní úbor a bílý límec. Děj jsme psali my svou bezprostřední existencí: až prvoplánové hříčky na téma, předcítání z barokní literatury, taneční lekce, která skončila vysmátou, unavenou anarchií. Momentky, zážitky. Dojmy.

Proč vše neobrátit naruby? Namísto katarze kořeněné v ději prožíváme nedějové spolu-žití v nastolené situaci. „Zcizovák“ je nahrazen „přibližovákem“.

Nehrajeme divadlo, hrajeme si spolu. Problém tohoto tvaru „nastolené situace a setkání“ může přijít, odmítneli nebo odmítali-li se některý z účastníků alespoň v základní míře otevřít. Hrát si. Neříkám, že se to předevcírem nestalo. Nebudu nicméně adresný. Je to konec konců železné pravidlo a riziko, s nímž je u většiny nekonvenčních divadelních projektů záhodno počítat. Po počáteční frustraci z absence dramatickosti, po rozčarování z toho, že mě nečeká děj, kterým bych rozředit svou průběžnou melancholii, že nebude tak jednoduché se odreagovat – vida! Vřelost, s jakou mě nikoliv postavy, ale skuteční lidé přivítali, byla až dojemná.

Ne, nebudeme sledovat divadlo, nebudeme jej ani spoluvytvářet (až na některé momenty), o divadlo totiž tak moc nepůjde. Půjde o setkání, seznámení, spoluprožití a jakousi – vážený čtenář promine – *cestu*.

A katarze?

Uvařili jsme si tříchodovou večeři, upekli chleba. S kávou, pivem a skvělými pomazánkami vystoupali na kukskou vinici a čekali na zázrak. Na východ slunce. Slunce nevyšlo, schovalo se za mraky. A zázrak? Přišel. Roztříštěný na drobounké, snadno stravitelné osobní zázraky každého z nás. Chcete důkaz? Tady je – možná chabý, pro mě však zcela dostatečný: z vinice jsem odcházel se slunečným nebem nade mnou, tak nějak zocelený, tak nějak vyrovnaný s umírající kočkou kdesi v pražském bytě u rodičů, s takovou tou malou festivalovou samotou. Spokojen, že jsem se potkal s lidmi.

Najezen, napojen a tak nějak... spokojen.

CESTA JE NĚKDY CÍLEM A BUDKA HARLEKÝNEM

A CO DÍLNY? MAJÍ SI KDE... | RACHEL DUCHKOVÁ

V pátek jsme měli možnost zúčastnit se vernisáže *Harlekýni zpět na most!*, která byla vyústěním a prezentací landartové dílny pod vedením Abbého Libanského. Zázitek to byl nevšední, ale působivý. Středobodem pozornosti zůstávala „Budka“ instalovaná u kukského mostu, která vzbuzovala zvědavé pohledy již během svého vzniku, a nyní byli všichni přítomní upřímně zvědaví, co že to tedy vlastně je.

Seminaristky v bílých halenách a dlouhých tmavých sukních roznášejí mezi diváky víno – hroznové i tekuté – a vše hudebně doprovází Lukáš Pelc na kontrabas. Je to však zvláštní hudba – snad trochu historická? meditační? vesmírná? ...stejně abstraktní, jako Lukášovo roucho a stejně dráždivá, jako tajemná Budka pokrytá zelení. Vstupuje se do ní jednotlivě a je nutné se předtím zout!!! Když vstupuje první odvážlivec, Lukáš s kontrabasem pomalu obchází kolem dokola a vytváří tak hudební stereo efekt. Abbé Libanský i seminaristky mluví o cestě jejího vzniku.

O cestě od původního zadání a plánu – vytvořit na mostě instalace soch harlekýnů tvořených knihami z bibliotéky, o tom, jak se cesta zaklikatila jinudy a navrch se dostal autorský a tvůrčí duch. O tom, jak se těchto několik autorských tvůrčích duchů setkalo a hledalo kompromis. O tom, jak měla instalace vypadat úplně jinak a pak ještě jinak a vůbec o tom, že cesta je někdy cílem. Budka je nakonec velmi zredukovanou verzí původní představy všech autorek, ale je jejich. Seminaristky vyslovují přání, aby Budka sloužila každému jako únik a prostor k vlastním myšlenkám uprostřed festivalového mumraje. Přejí návštěvníkovi, aby zkrátka vstoupil a jen si užíval, že zrovna je.

ZPĚVY ANDĚLSKÉ I POZEMSKÉ

HUDEBNÍ NASLOUCHÁTKO | VOJTĚCH FRANK

Na koncertě árií v Kostele Nejsvětější Trojice bylo k slyšení mnohé. Od Scarlattioho po Mozarta, od hracích strojků po sýkorky a virtuózní mlynáře. Dramaturgická různorodost programu poskytovala ukojení touhy posluchačů různého naladění. Ano, pro mnohé bylo jistě příjemné osvěžit si „blockbustery“ typu *Lascia ch'io pianga* či *Voi che sapete* (malé muzikologické rýpnutí: „Cacciniho“ *Ave Mariu* pravděpodobně ve skutečnosti složil sovětský skladatel Vavilov v 70. letech 20. stol.). Ale byly to právě obskurnější a zapadlejší body programu, díky kterým jsem si koncert užil.

Varhanice a cembalistka Jiřina Marešová-Dvořáková (která později večer pohotově přesedlala na současnou hudbu s Bonifantes) svým nesmírně inteligentním a přitom do správné míry expresivním sólovým přednesem vykřesala z miniatur typu Brixioho *Sýkorky* či Linkovy skladby (jejíž název jsem bohužel nepochytil) všechen jejich potenciál. Byla radost nejen poslouchat její hru, ale i sledovat její obličejové exprese při hře.

JAKKDO, ZUŠ F. A. ŠPORKA JAROMĚŘ: MASTIČKÁŘ // FOTO: PAVEL VESELÝ

GH: LK3P // FOTO: JIŘÍ KOTTAS

BONIFANTES // FOTO: PAVEL VESELÝ

Kontratenorista Pavel Rudolf Plasche nejlépe a nejvyrovnaněji ukázal svůj pěvecký um v protobelcantovém a klasicistním repertoáru typu Paisielliho árie z opery *Mlynářka*. Jeho virtuózní koloratury a hlasové exhibice jsou jistě obdivuhodné, ale možná jich bylo na můj vkus moc. Ovšem z úst kontratenora jsem naživo g² slyšel poprvé. To mi utkvělo.

Kdybych měl koncert zhodnotit celkově a s odstupem, mrzí mě, že šel místy příliš snadno vstříc populárnímu a osvědčenému vkusu a nesnažil se více „vzdělávat“, objevovat (nepodceňujme posluchače!). Program tím navíc poněkud ztratil na konzistenci. Vždy bychom měli hledat harmonii: mezi populárním a neznámým, náročným a lehkým, mezi exhibicí a přirozeností. Nerad ale končím text zachmuřeně, a tak se raději nalaďme na pozitivní notu (třeba g²) a poděkujme umělcům za pestrý a vcelku příjemný podvečer v krásných barokních prostorách.

MASTIČKÁŘ (SÁM SEBOU) ŠPATNĚ NAMAZANÝ ANEB TA MAST SIC VONÍ, ALE ÚČINKEM SE ŽEL MÍJÍ

DIVADELNÍ KUKÁTKO | LUKÁŠ KŘÍŽEK

Silete!

Zasej ty Jaroměřské děvčice! Já se jich snad nezbavím. Tentokráte to byly zas tyto: **JAKKdo**, **ZUŠ F. A. Šporka**. Odvážně vyvolily si kus slovutný a značně nelehký, nebál bych se dokonce říci přetěžký. Středověkého *Mastičkáře*. Ze dvou dochovaných zlomků zvolily ten delší – muzejní. Ten, v němž objeví se i Tři Marie a scéna se vzkříšením mrtvého Izáka. Ten, který je co do divadelnosti pestřejší a lákavější, nežli ten o nějakých dvě stě a kousek veršů kratší a dobově mladší – drkolenský.

Silete!

Ze svého nedávného textu k *Ušubrané* (též **ZUŠ F. A. Šporka**) vyzobati bych mohl: „*Symbolika (ne)panenského věnečku vyprávěnkou opět a zpětně „lyrizuje“, zjemňuje. Zaškatulkované sprosté slovo stává se tu „slušným“, čistým, s proměňujícím se neurázlivým smyslem. Stejně jako když se ve středověku sralo v kostelích na veselých kázáních nebo když Mastičkář rozmazává fekálie chorému po zadnici.*“

Silete!

To nebude náhoda, bude to ten středověký osud! Tak snad všemocná Štěstěna nepohne svým kolem a nesmete mne dřív, nežli dopíšu své řádky.

Silete!

Muzejní zlomek připadal mi vždy při (opakované) četbě poměrně dramatický, plný pouličního náboje, s tempem středověkých rejů, světských přízemností a všech jejich výsad. A najednou to člověk sleduje „udělané“ a vono to tam nejní. A přitom to děvčice dokážou více než nadprůměrně odmluvit, ani ten již v Tkadlečkově (viz číslo 3., pozn. red.) zmiňovaný základní divadelní nápad tomu nechybí. Být schovaný v něčem, co připomíná pytel s velkou kapsou a přiznaně i „neviditelně“ vodit loutku, má své kouzlo. Celé co do způsobu inscenování je to opět zdařilé. O tom žádná. Herečky dosahují kvalit potřebných nebo jich dosáhnou, až se to celé vychodí. Ale to jest vše.

Silete!

Mnohé, co s sebou zlomky *Mastičkáře* nesou a o čem jsou někteří z nás nuceni se učit, se ztrácí v uondaném převyprávění něčeho, co je najednou děsivě nudné. A já si říkám, čím to asi je. Vyškrtnutím druhého slouhy Pustrpalka? Zbavením textu určité dynamiky a náboje

komična mísícího se s karnevalovostí? Obecnou náročností? To nás to čtení natolik oklamává? Tváří se být něčím, čím pak být sotva dokáže? Fraška je najednou nefraškou, je obezřetně odříkaným textem a ukázkou, že to s loutkami, rekvizitami a trefnými i šikovnými přístupy k textům umíme. V tom holky (snad) nikdy nezklamou.

Silete!

Mastičkáře mám rád. Děvčice z Jaroměře a jejich poetiku i dramaturgii také. Ale asi by to mělo zůstat (v tomto případě) oddělené, jinak to bude spíše mrzuté. Výběr však obdivuji, kvituji a jsem za něj rád. Že se tady někdo o tyhle stařícké srandičky pokouší. Tenhle *Mastičkář* nešlapal – byl špatně namazanej a promazanej, voněl a lákal určitou zkušeností, ale účinky neměl žádné. Anebo jsem byl pro tentokráte vůči nim imunní.

TEMNÁ LITURGIE A SOUSOŠÍ V HUDEBNÍM HÁVU

HUDEBNÍ NASLOUCHÁTKO | VOJTĚCH FRANK

Po sobotním večeru to vypadá, že ať už přijdete do kukského lapidária na cokoliv, zážitek do morku kostí máte zaručený. Tentokrát to byl koncert pardubického chlapeckého sboru **Bonifantes** pod vedením Jana Míška. Barokní hudbu jsme nechali za dveřmi kukského kostela a ponořili jsme se do vln sborové tvorby současných českých mistrů.

Missa propria skladatele Jana Jiráska – a stav vytržení z repetitivních struktur, silných jednohlasů, ještě silnějších vícehlasých klastrů a z celkové atmosféry díla, které jako by bylo psáno v tmavých barvách. Abych nebyl špatně pochopen, nejde o dílo depresivní, jde o skladbu v první řadě uchvacující svou mystickou velebnou ušlechtilostí. Nechci používat klišé, ale z Jiráskovy mše na nás dýchl závan středověku v nejpochvalnějším slova smyslu. Dýchl na nás duch minulosti. Posíleno tím, že samotný barokní hospitál v Kuksu tyto nálady v člověku evokuje.

Chlapci ze sboru dokázali odstínit svůj přednes do nejmenších detailů a v harmonických vrcholech skladby člověka z toho širokého a všudypřítomného zvuku až mrazilo. O bezchybné intonaci ani nemluví.

Pro mě osobně bylo ale o píd' zajímavější setkání s kompozicí Radka Rejška *Statuae kuksenses*. A chtěl bych na tomto místě pogratulovat skladateli k světové premiéře tohoto díla, inspirovaného kukským souborem soch Matyáše Brauna. Už když jsem se dozvěděl, že bude na Kuksu premiérována skladba takového názvu, přemýšlel jsem, jakým způsobem se skladatel zhostí tohoto úkolu. Rejšek zhudebnil latinské texty související s přídomky Braunových soch a vytvořil rozsáhlou, náročnou a prokomponovanou kantátu pro sbor s doprovodem varhan. No, doprovodem... A zde začíná výčet originálních aspektů kantáty. Varhanní part hraje roli mnohem větší než pouze doprovodnou. Varhanám svěřil skladatel hudbu, která propojuje celou skladbu, exponují se v ní veškerá témata a symfonicky se s nimi pracuje. S trochou nadsázky lze říct, že varhany se *starají o hudbu*. Sbor se pak s nemenší mírou nadsázky *stará o text a obsah*. Ať už v lakonických výkřicích nebo v šeptaných slovech-idiomech, odkazujících k jednotlivým ctnostem a neřestem. Hudba svěřená sboru je zkrátka mnohem sémantičtější.

A tyto dvě zdánlivě nezávislé složky funkčně kooperují a skladba „pro sbor a varhany“ jako celek vyznívá velmi sugestivně, byť je pro posluchače náročnější na koncentraci.

O to víc musím smeknout před uměním sboru a varhanice Jiřiny Marešové-Dvořákové. Domnívám se, že všichni přítomní byli fascinováni precizností, s jakou chlapci různého věku přednesli dvě navýsost náročná současná díla. Sbormistr dirigoval zdrženlivým gestem, ale o to rytmicky přesněji a jasněji. Varhanice hrála s entuziasmem, citem a přehledem. A posluchači tajili dech.

Včerejší koncert citlivě a organicky splynul s barokním programem festivalu a stal se jedním z jeho vrcholů.

O HŘE V POMERANČI

DIVADELNÍ KUKÁTKO | RACHEL DUCHKOVÁ

Co dnes s italskou pohádkou tři sta let starou, sepsanou na truc nejuznávanějším dramatikům své doby jako parodie na jejich práci? S pohádkou, která má skutečně logiku, asi jako by ji vymyslely děti s baterkou pod dekou? Jak inscenovat něco, co víceméně záměrně nemá příliš hlavu ani patu? Inu, po geisslerovsku – co nejpriznaněji, nejúsporněji a zároveň nejefektivněji, s nadsázkou a hravostí.

Při včerejším představení *Lásky ke třem pomerančům* mě napadl postřeh, který jsem se o chvíli později dočetla i v programu: „...o neutuchající lásce ke třem pomerančům si hrají:“. Oni si tu totiž všichni hrají, celá inscenace je vlastně za pačesy uchopenou příležitostí si pohrát a s něčím si vyhrát. Herecky, scénograficky, ale především režijně. Podtitulem by mohlo být ne „jak z mála udělat hodně“, ale „jak z téměř ničeho udělat něco vzácného a hodnotného“. Ne pro textovou předlohu, ale pro zpracování, pro bezednou vynalézavost, kreativitu, důvtip a vtip, s nímž byl nastaven motiv „ovoce a zelenina“ a následně vytěžen až do nejhlubšího dna a ještě hlouběji.

Právě ovoce a zelenina tu střídavě fungují jako divadelní znak téměř pro všechno, skrze ně je příběh vyprávěn od začátku do konce. Jak dostat z jednoho nápadu maximum a vystačit si s minimem.

Jako by Gozziho text byl jen záminkou, aby si Geissleři mohli osahat (a možná posunout?) hranice svých schopností využít divadelnosti, využít společné jevištně-hledištní úmluvy, že ač všichni víme, že divadlo je jen jako, domyslíme si. Zapojíme představivost a přistoupíme na hru, metaforu, symbol – království fantazie tak v inscenaci plní mnohem doslovnější roli, než text nejspíš původně zamýšlel – a s fantazií pracuje režie natolik a natolik obratně, že (jindy smrtelně vážné) herecké řemeslo opravdu zřetelně přechází v *hraní si*. Přitom to však v žádném případě nejsou levné hračky – náročná herecká práce, scéna v neustálém pohybu, domino situací, vtipů, překvapivě soudržná kompozice (vzhledem k roztříštěnosti děje)... *Láska ke třem pomerančům* v režii Petra Haška je legráckou a blbinkou, zpracovanou však nesmírně poctivým a kvalitním způsobem. A to je na ní také nejcennější – je živoucím důkazem toho, kolik lze vybudovat z praštěné pohádky a trochy ovoce a zeleniny.

PŘEDPOSLEDNÍ VEČEŘE

BAROKNÍ KECÁTKO | ?

Páté číslo zpravodaje jsme napsali s láskou.

Inspirováni Werichovou pohádkou rozhodli jsme se, že zítřejší číslo zpravodaje vyjde-nevyjde.

Těm vosám tady ale pěkně mrdá.

Za týden ochočené Šapi-kotě se stěhuje do Prahy.

„Šl)-úkû.lpknirjhgerftdeysewqa.“ (napsalo Šapi-kotě)

Redakce Seemanova deníku zde založila unikátní kešku se ztracenou a znovunalezenou Braunovou plastikou.

Hledejte: 50°23'58.2"N 15°53'19.9"E.

Chcete-li jednoho našeho redaktora opravdu naštvat, zazpívejte mu píseň *Ráchel* od Oceánu.

Vadí vám ten krpál k hospitálu? Neremcejte: Šporkem ku zdraví!

Geisslerům zmokly pomeranče. A to není sranda.

Včerejší polévka ze šapitó trpěla rozdvojením osobnosti
– nedokázala se rozhodnout, je-li rajská či gulášová.

Nad včerejším ránem byl v altánu kukské vinice spatřen
J. S. Bach. DAMU to odmítá komentovat.

Rozhodli jsme se složit barokní operu. Její libreto začíná
slovy: „*Láska je jako večerníček, plující černou oblohou. S
andělíčky, tlustými.*“ Hudbu složí Anonym s parukou.

Náš šéfredaktor je prapraprapraprprapraprapravnu
Williama Shakespeara. Věříte tomu nebo nevěříte?
To je oč tu běží...

Doposud jsme v redakci vypili hektoliktry kávy. Nikoliv
od Žida, ale od Vávry. Ve Spolku měli totiž zavřino.

Gastronomická momentka z redakce: „To voní jak rybí
konzerva pro kočky.“

Zaslechnuto: Vafle došly, chodí sem na to lidi z hrobky.
#SporckIsNotDead

**CELÁ REDAKCE ZE SRDCE DĚKUJE
VŠEM SVÝM PRVNÍM ČTENÁŘŮM!**

**DĚKUJEME A NA VIDĚNOU
V POSLEDNÍM ČÍSLE...**

**THEATRUM
KUKS 2017**

**BAROKO, JAK JEJ
NEČEKÁTE
23.—27. 8. 2017**

UMĚLECKÉ DÍLNY 21.—25. 8. 2017

Loutkoherecká | Land artová | Hudební

Kde? hospitál Kuks | **Za kolik?** 2950 Kč | **Co za to?** ubytování po celý čas festivalu (až do neděle 27. 8.) v hospitalu Kuks, volný vstup na veškerá představení festivalu

LOUTKY V RUCE

Loutkoherecká dílna Matiji Solceho.

Loutkoherecká dílna pro zkušené, méně zkušené i zcela nepolíbené loutkáře | Pulcinella a Smrt

HARLEKÝN, NEBO KNIHA? POJĎ S TÍM VEN!

Land artová dílna Abbé Libanskeho.

Tvorba soch Harlekýnů z knih a instalace na kukušský most | práce s lokálním tématem i historickým motivem

ZPÍVEJ JAKO BIONI!

Hudební dílna Ondřeje Macka.

Nastudování a provedení Bionioho kantát v současné interpretaci | seznámení se základními principy interpretace italské hudby 18. století

Kapacita jedné dílny je 10 účastníků.

THEATRUM-KUKS.CZ

JSME V SÍTÍCH

Festival se koná pod záštitou hejtmana Královéhradeckého kraje a starosty města Lysá nad Labem.
Děkujeme obci Choustníkovo Hradiště, festivalu Moravský parnas J. G. Gettnera a bývalé sýpce v Heřmanicích.

ZA FINANČNÍ PODPORY

Ministerstvo kultury ČR

Ministerstvo kultury

PARTNEŘI

baroque

LOSENICKÝ

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

ZA PODPORY

